

PROP DE VOSALTRES

Jornada Mundial dels Pobres

Estimats diocesans:

Tinc especial interès a anunciar aquesta Jornada promoguda pel papa Francesc per a tota l'Església perquè vol que la realitat dels pobres, que està inserida en el cor de l'Evangelí, arribi també als cors de tots els catòlics. Vol que ningú oblidí aquesta preocupació durant tot l'any en les relacions de la seva vida diària, però prefeix que hi hagi un dia especial per expressar aquesta inquietud de manera comunitària. En tots dos nivells ha de fer-se visible la dolorosa realitat de les desigualtats socials, les causes de la pobresa, les possibilitats de contribuir a l'equitat en les relacions humanes i molts altres matisos que engloben el propòsit d'aquesta Jornada.

La iniciativa del papa Francesc es remunta a l'any 2017. Enguany és, per tant, la cinquena Jornada que celebrem i en continuem la reflexió que ha de possibilitar un canvi en la mentalitat dels catòlics en aquest camp concret. Només des de l'Evangelí es pot entendre aquesta insistència que té un fort component social, però que no resol totes les situacions injustes o abusives que es produeixen en el nostre món. Alguns comentaristes manifesten molèstia o decepció davant les paraules del Papa quan fa aquestes declaracions generals que no són només fruit d'anàlisis sociològiques convencionals o de solucions automàtiques sinó de contemplar la realitat social amb la mirada de Jesucrist als seus germans com a fills del Pare Déu que els

estima i els acompanya. L'objectiu és posar la persona al centre del problema, atendre les necessitats de tota mena que requereixi la seva dignitat, mostrar preferència pels qui més sofreixen o són els més pobres de la nostra societat i procurar, a més, que els sistemes econòmics actuals anteposin el factor humà als beneficis materials de les empreses. És una tasca àrdua, complexa, però necessària perquè el món que construïm i conservem entre tots tingui l'ésser humà com l'element més important de tot l'entramat socioeconòmic.

Acabo aquest comentari reproduint l'últim paràgraf del Missatge del Papa. La cita és una mica llar-

ga, però resumeix breument totes aquelles motivacions i problemàtiques que compartim en aquesta Jornada:

«Desitjo que la Jornada Mundial dels Pobres, que arriba a la seva cinquena edició, arrelhi cada vegada més en les nostres Esglésies locals i s'obri a un moviment d'evangelització que en primera instància surti a l'encontre dels pobres, allí on siguin. No podem esperar que truquin a la nostra porta, és urgent que anem nosaltres a trobar-los a les seves cases, als hospitals i a les residències assistencials, als carrers i als racons foscos on a vegades s'amaguen, als centres de refugi i acollida... És important entendre com se senten, què perceben i quins desitjos tenen en el cor. Fem nostres les urgents paraules de Primo Mazzolari: "Voldria demanar-los que no em preguntin si hi ha pobres, qui són i quants són, perquè temo que aquestes preguntes representen una distracció o el pretext per apartar-se d'una indicació precisa de la consciència i del cor. [...] Mai no he comptat els pobres, perquè no es poden comptar: als pobres se'ls abraça, no se'ls compta" (Adesso n. 7 - 15 abril de 1949). Els pobres són enmig nostre. Què evangèlic seria si poguéssim dir amb tota veritat: també nosaltres som pobres, perquè només així aconseguirem reconèixer-los realment i fer-los part de la nostra vida i instruments de salvació.»

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Jornades de Delegats d'Apostolat Seglar i Responsables de Moviments i Associacions

El passat dia 23 i 24 d'octubre de 2021 a l'au-lari Papa Francisco a Madrid van tenir lloc les XLII Jornades Nacionals de Delegats d'Apostolat Seglar i Responsables de Moviments i Associacions, convocats per la Comissió Episcopal per als Laics Família i Vida. El contingut de les jornades va ser respondre a la pregunta: «Després de la pandèmia i davant de la proposta del papa Francesc, què cal fer en el postcongrés?»

El Consell de Delegats d'Apostolat Seglar ha estat durant el temps de pandèmia treballant a través de videoconferència i han realitzat un document-guia titulat *Nuevos Frutos* per treballar el postcongrés «Poble de Déu en Sortida» que es va celebrar el febrer de 2020. L'objectiu és que tots els laics i

laiques de l'Església d'Espanya puguin posar-se en marxa per dur a terme una tasca evangelitzadora en la nostra societat.

Els participants a la trobada van acordar que la proposta del Sínode va amb la mateixa finalitat del Congrés de Laics que és posar en marxa que tot batejat té la missió d'evangelitzar, de participar en l'Església i crear comunió entre tots nosaltres.

La trobada va servir per explicar aquesta nova proposta, i destacar que era important posar-nos a col·laborar en les diòcesis per portar a bon terme el Sínode. A més, els participants van coincidir en el fet que aquesta proposta ajuda a avançar en les propostes que van sorgir en el Congrés de Laics. Mons. Luis Marín de San Martín, OSA, va impartir

una ponència sobre el Sínode dels Bisbes, conferència que es pot veure i escoltar en aquest enllaç <https://www.youtube.com/watch?v=7VOsexUbd1c>

Durant tot el matí del diumenge, els assistents van treballar per equips. El delegat d'Apostolat Seglar de la diòcesi de Lleida, Manolo Díaz, va assistir en representació de la nostra diòcesi.

CERCA DE VOSOTROS

Jornada Mundial de los Pobres

Estimados diocesanos:

Tengo especial interés en anunciar esta jornada promovida por el papa Francisco para toda la Iglesia pues quiere que la realidad de los pobres, que está inserta en el corazón del Evangelio, llegue a los corazones de todos los católicos. Que nadie olvide esta preocupación durante todo el año en las relaciones de su vida diaria. Pero prefiere que haya un día especial para expresar esta inquietud de forma comunitaria. En ambos niveles tiene que hacerse visible la dolorosa realidad de las desigualdades sociales, las causas de la pobreza, las posibilidades de contribuir a la equidad en las relaciones humanas y otros muchos matices que envuelven el propósito de esta Jornada.

La iniciativa del papa Francisco se remonta al año 2017. Es, por tanto, la quinta jornada que celebramos en el 2021 y la reflexión continuada sobre la misma tiene que posibilitar un cambio en la mentalidad de los católicos en este campo concreto. Sólo desde el Evangelio se puede entender esta insistencia que tiene un fuerte componente social pero que no resuelve todas las situaciones injustas o abusivas que se producen en nuestro mundo. Algunos comentaristas manifiestan molestia o decepción ante las palabras del Papa cuando hace estas declaraciones generales que no son sólo fruto de análisis sociológicos al uso o de soluciones automáticas sino de contemplar la realidad social con la mirada de Jesucristo a todos sus hermanos como hijos del Padre Dios que les ama y les acompaña. El objetivo es poner en el centro del problema a la persona; atender las necesidades de todo tipo que requiera su dignidad personal; mostrar preferencia por los que más sufren o son los más pobres de nuestra sociedad. Procurar, además, que los sistemas económicos actuales antepongan el factor humano a los beneficios materiales de las empresas. Es una tarea ardua, compleja pero necesaria para que el mundo que construimos y conservamos entre todos tenga al ser humano como el elemento más importante de todo el entramado socioeconómico.

Termino este comentario reproduciendo el último párrafo del Mensaje del Papa. La cita es un poco larga pero resume con brevedad todas aquellas motivaciones y problemáticas que se comparten en esta Jornada:

«Deseo que la Jornada Mundial de los Pobres, que llega a su quinta edición, arraigue cada vez más en nuestras Iglesias locales y se abra a un movimiento de evangelización que en primera instancia salga al encuentro de los pobres, allí donde estén. No podemos esperar a que llamen a nuestra puerta, es urgente que vayamos nosotros a encontrarlos en sus casas, en los hospitales y en las residencias asistenciales, en las calles y en los rincones oscuros donde a veces se esconden, en los centros de refugio y acogida... Es importante entender cómo se sienten, qué perciben y qué deseos tienen en el corazón. Hagamos nuestras las apremiantes palabras de don Primo Mazzolari: "Quisiera pedirles que no me pregunten si hay pobres, cuántos son y cuántos son, porque temo que tales preguntas representen una distracción o el pretexto para apartarse de una indicación precisa de la conciencia y del corazón. [...] Nunca he contado a los pobres, porque no se pueden contar: a los pobres se les abraza, no se les cuenta" (Adesso n. 7 - 15 abril 1949). Los pobres están entre nosotros. Qué evangélico sería si pudiéramos decir con toda verdad: también nosotros somos pobres, porque sólo así logremos reconocerlos realmente y hacerlos parte de nuestra vida e instrumentos de salvación.»

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

«La sinodalitat no és un simple procés, és la forma en què viu l'Església»

La historiadora Núria-Montserrat Farré va impartir, el dijous 21 d'octubre, una conferència dintre del cicle sobre la sinodalitat que organitza l'IREL. Farré va explicar que «l'origen d'un sinode era discernir davant d'un problema». «La convocatòria d'una assemblea és una pràctica habitual en el si de l'Església», va dir. Farré va destacar que sinode significa etimològicament «un camí recorregut junts». Al llarg de la història, els sínodes han estat emprats per discernir la voluntat de Déu, partint de la premissa de què la col·lectivitat dels cristians no es pot equivocar.

Farré va recordar que el primer concili de la història, va ser el Concili Apostòlic de Jerusalem (any 50 d.c.). Va afegir que «la sinodalitat no és un simple procés, és la forma en què viu l'Església».

La ponent es va referir a l'Església primitiva per deixar clara l'aposta per la sinodalitat ja des dels inicis de la comunitat cristiana. Va citar a Joan Crisòstom per destacar que «Església és caminar junts». I va aclarir que ja en «aquella Església primitiva es porten a terme múltiples reunions de bisbes, seguint l'estil del Senat romà». La conferenciant va explicar que l'Església del primer mil·lenni «és una Església policèntrica on el poder es concentra en la pentarquia que formen Roma, Alexandria, Antioquia, Constantinoble, i Jerusalem».

«Ja al segle IV es conformen les províncies eclesiaístiques, presidides per un metropolità». Farré va destacar que al 325 se celebra el Concili de Nicea que demana que se celebrin concilis provincials dues vegades a l'any i que els bisbes d'una província escollin als nous bisbes. «Els concilis provincials són responsables de les decisions estratègiques, decideixen sobre temes morals i són instància d'apel·lació.»

Amb el pas del temps, segons Farré, el món occidental se sentia allunyat de l'Església oriental. «Després de la invasió dels bàrbars a Occident els concilis havien estat nacionals». «En un principi, segons la ponent, els preveres vivint al voltant del seu Bisbe, però durant el segle VI la comunicació dels preveres amb el Bisbe es fa més difícil.»

Núria-Montserrat Farré

El segon mil·lenni, segons Farré, estarà marcat pel creixement de l'autoritat papal, l'entronització de Carlemany i la ruptura amb l'Església oriental. La ponent va explicar que és en aquesta època quan apareixen els cardenals. Farré va destacar que en aquest moment «s'abandona el concepte de comunió pel de jerarquia». La ponent va recalcar que els ordes religiosos sempre han estat més sinodals. Núria-Montserrat Farré va explicar que al segle XV els concilis són per tractar la pau entre les nacions cristianes.

De fet, la crisi d'Avinyó, amb candidats al pontificat, es resoldrà amb el Concili de Constança (1414-1418). Com va explicar Farré, un altre concili, el de Trento (1545-1563) va donar resposta a la Reforma luterana i donar impuls a la celebració de concilis provincials i diocesans.

Fent un salt en el temps, Farré va explicar que «ja a mitjans del segle XIX, es va convocar el Concili Vaticà I (1869-1870) que establirà la infal·libilitat del Papa». «Es tracta d'un concili de l'Església romana, és a dir de bisbes». Finalment, la ponent va fer un breu apunt del Concili Vaticà II (1962-1965). En aquest sentit, va destacar que amb el Vaticà II l'Església recupera la sinodalitat amb la rellevància de les esglésies particulars, la creació de conferències episcopals nacionals i dels consells pastorals.

Farré va destacar l'aposta per la sinodalitat del papa Francesc, amb encíclics dedicades als joves o al medi ambient. Per cloure va recalcar que «la sinodalitat està vinculada a la recerca de respostes davant dels desafiaments pastorals».

Nomenament

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat el següent nomenament:
• **Joan Ramon Saura i Aranda**, nomenat President de la Fundació Verge Blanca, amb data 21.10.21.

Per tal que hi hagi constància de que així és i donant fe de la seva autenticitat, signa la present notificació el Secretari general i Canceller, a Lleida, el 22 d'octubre de 2021.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Resem per tots els malalts perquè no es deixi a ningú sol, que tots rebin la unció de l'escolta, de la proximitat i de la cura. Tots podem donar-la amb una visita, una trucada telefònica, una mà estesa» (11 de juliol).

@Pontifex: «Aprenuem a detenir-nos, a apagar el telèfon mòbil per a mirar als ulls a les persones, a conrear el silenci, a contemplar la naturalesa, a regenerar-nos en el diàleg amb Déu» (18 de juliol).

@Pontifex: «El Senyor està sempre prop de nosaltres amb noves invitacions, amb noves paraules, amb el seu consol. El Senyor és etern i no es jubila mai» (24 de juliol).

@Pontifex: «Seria bo preguntar-nos tots els dies: "Què li porto avui a Jesús?". El pot fer molt amb una oració nostra, amb un gest nostre de caritat cap als altres. A Déu li encanta actuar així: fa grans coses a partir de les petites i gratuïtes» (25 de juliol).

VIDES DE SANTS (XVIII)

Santa Cecília

De nom Cecília, deriva de l'antropònim llatí *Caecilius*, que està relacionat amb *caecus*, «cec». Cèlia n'és una variant. Significa «El camí dels cecs», apel·latiu de la família.

Trobem les primeres referències a santa Cecília dins del *Martyrologium Hieronymianum*. D'aquí se sap que la seva festivitat se celebra des del segle IV. Fou una dama romana, noble i rica, que va esdevenir màrtir per la seva fe cristiana durant el segle III. A la vegada, també va ésser una dona innocent, perquè durant la nit de noces, va convèncer el seu marit, Valeri, un noble pagà, de mantenir la virginitat de per vida i de consagrar-se a Déu, comunicant-li que estava promesa amb un àngel que custodiava gelosament el seu cos.

Cecília rebé martiri ordenat pel prefecte Almaqui Turci després del seu marit i del seu germà. Precisament, ella fou l'encarregada d'enterrar els seus cossos de manera cristiana, motiu pel qual fou detinguda i pressionada a renegar de les seves creences. Abans de ser arrestada, Cecília va decorar la seva casa com si fos una església. Els funcionaris que treballaven per l'emperador van intentar acabar amb la seva vida llançant-li aigua bullent o segons d'altres versions, ofegant-la a la banyera de casa seva o amb fum d'una gran caldera bullent. Emperò, Cecília aconseguí escapar-se i fou aleshores quan van decidir decapitar-la. El seu botxí ho intentà tres vegades sense poder-ho portar a terme. Era el màxim d'intents permesos per la llei romana. Això el va decebre i, finalment, va fugir. Tanmateix, Cecília visqué els darrers tres dies de vida en agonia, on es posicionà a favor dels pobres i va determinar que després de la seva mort, en la seva llar es dedicés una església. Aquesta va obrir els ulls, va mirar la família i els amics que rodejaven la seva cel·la, mentre pregava a Déu tot cantant-li en la seva darrera alenada, i els va tancar per sempre més. És gràcies a aquest fet que va esdevenir la patrona de tots els músics i cantants.

Cecília fou sebollida a les catacumbes de Sant Calixt, a Roma, per ordre d'Urbà. El papa Pasqual I no va trobar les seves relíquies. Emperò va tenir una visió on va veure a la santa que l'exhortava a continuar la seva recerca. Aviat trobà el cos, embolicat amb costoses matèries de brocat d'or i draps xops de sang als seus peus. Les despulles es trobaven a la catacumba de Praetextatus. Probablement, fou transportat allí per ésser salvaguar-

dat de les depredacions anteriors dels llombards a les rodalies de Roma. Finalment, Pasqual I, el 821, va prescriure traslladar les seves relíquies, que foren enterrades sota l'altar major de l'església de Santa Cecília a Trastevere, construïda el segle V en honor seu a la mateixa ciutat.

A partir del segle XV se la va començar a vincular amb la música, i va esdevenir popular. El papa Gregori XIII va proclamar-la patrona de la música. La seva fama arriba a Anglaterra i aviat es composaren obres musicals en honor seu. En temps immemorials, a la ciutat comtal, durant la celebració del dia de la santa es realitzava una missa solemne i processons amb inter-

intervenció d'un gran quantitat de músics amenitzats amb tota mena d'instruments. Posteriorment, els músics s'espargien arreu de la ciutat per acontentar la població.

L'any 1599, el cardenal Paolo Emilio Sfondrati ordenà restaurar l'església i dins d'aquesta s'hi trobà, en un sarcòfag, el cos de la santa en bon estat de conservació. Tenia els tres dits estesos i a l'altra mà, un sol dit, fet que s'interpretà com a mostra de la seva fe en la Santíssima Trinitat. Posteriorment, el cardenal va encomanar a l'escultor Stefano Maderno una escultura que reproduís l'aspecte i la posició del cos de Cecília tal i com s'havia trobat. Escultura que es troba sota de l'altar major de l'església. És a la catedral de Torcello, a la Ilacuna de Venècia on s'hi resguarda el seu crani.

En la seva iconografia, així com també en nombroses pintures i vitralls, se la representa tocant l'orgue, envoltada d'àngels músics. En les seves figuracions més ancestrals, santa Cecília apareix amb la corona del martiri a la mà o en actitud d'oració. Altrament, han estat molts músics (Joseph Ryelandt), pintors (Rafael, Rubens, Botticini, Nicolas Poussin, Raymond Monvoisin) i escriptors (Geoffrey Chaucer, John Dryden amb música de Haendel) que han retut homenatge a la seva persona.

A les nostres contrades, esdevé patrona de les poblacions de Molló, Montardit, Odèn, Santa Cecília de Boadella. És un dels sants més venerats de l'antiguitat cristiana.

La seva festivitat se celebra cada 22 de novembre, tant pels catòlics com pels ortodoxos orientals i les esglésies catòliques orientals.

Josep Maria Corretger Olivart

REFLEXIONS

Has de voler-hi anar

Una de les metàfores més comunes per descriure la vida és un camí. El camí de la vida com a itinerari, i encara més bíblicament, com a pelegrinatge. Ja el poble d'Israel va viure el seu Èxode i la seva travessa d'Israel fins arribar a la Terra Promesa.

Però convé concretar des del primer moment que en aquest camí hi ha un destí molt clar i que determina el final i condiciona cada passa que donem. Per a un cristià, la fita de la vida és el Cel. Encara que sigui una expressió inconcreta i molt poc teològica: volem anar al Cel. I els catalans així li demanem a la Moreneta: «guieu-nos cap el Cel».

Per això faig notar que al Cel, se n'hi ha de voler anar. El primer pas de l'itinerari neix d'aquest desig de posar-nos en marxa per respondre a la invitació que Déu ens fa de poder assolir la Glòria del Cel. I és per això que ha vingut Jesús: «vull que estiguin amb mi, allà on jo visc».

Quan ens hem cregut això responem personalment a la crida i ens configurem al Crist per poder assolir el regal que ens fa quan ens permet compartir la seva Resurrecció. No som nosaltres que ressuscitem, és Ell que ressuscita amb nosaltres units a Ell.

La nostra única acció per ressuscitar és desitjar anar al Cel acompanyats de Jesucrist. No hi valen mitges intencions: voler-hi anar sols; no saber on van els difunts; no creure en la resurrecció, la de Jesús i la que Jesús ens aconsegueix; barrejar la reencarnació tot adaptant-la per esmenar qüestions de la vida passada, etc. Tot això són entrebancs a l'acte de fe. Crec en la Vida Eterna, en el Cel.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1M 1,10-15.41-43.54-57.62-64 / SI 118 / Lc 18,35-43]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Dimarts [2M 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria;

santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta.

17. □ Dimecres [2M 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19,11-28]. Santa Isabel d'Hongria, princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

18. ■ Dijous [1M 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Divendres [1M 4,36-37.52-59 / SI: 1Cr 29 / Lc 19,45-48]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i màrtir; sant Abdies, profeta (s. V aC).

20. ■ Dissabte [1M 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, verges i màrtirs. Sants Octavi i Adventor, soldats màrtirs; sant Benig-

ne, bisbe i màrtir (s. II); santa Silva, vg. i màrtir.

21. □ Diumenge vinent, Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.) [Dn 7, 13-14 / SI 92 / Ap 1,5-8 / Jo 18,33b-37]. Presentació de la Benaurada Verge Maria, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

Diumenge XXXIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Reunirà els seus elegits de tots els quatre vents»

Estem arribant al final de l'any litúrgic i les lectures ens conviden a pensar també en el final de la història, un final que és pintat amb colors foscos: *el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran*. Totes aquestes imatges ens indiquen la gran intervenció de Déu al final dels temps, per a jutjar el món. Acabarà una realitat envellida, un món corromput que serà destruït i en començarà un d'absolutament nou. Per això la gran notícia és aquesta: *Veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Enviàrà els seus àngels per reunir els seus elegits que vindran de tots els quatre vents des dels extrems més llunyans de la terra*. Ara és el moment que el Fill de l'home ve a salvar els seus elegits, tots aquells que han romàs fidels en la gran tribulació.

Per això la primera lectura ens diu: *En aquell moment serà salvat el teu poble, els que estaran inscrits en el llibre*: són aquells que han estat fidels al Senyor, que han lluitat contra el mal. *Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més*. La sort final de tots els homes dependrà de la seva actitud, de la seva fidelitat a Déu fins i tot enmig de les persecucions. I aquesta victòria final de Crist és font d'esperança per a tots els creients. En el moment final de la història es veurà la diferència entre el bé i el mal, la justícia i la injustícia.

Aquesta victòria l'anuncia també la segona lectura: *Jesucrist s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus*. Perquè ell s'ha ofert una sola vegada com a víctima pels pecats... i ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats, és a dir tots els que han viscut en la fe i en l'amor. Les lectures ens conviden a la fidelitat, a no tenir por en les persecucions, a continuar fermes en el camí del Crist, a mantenir sempre la nostra esperança.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment. Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna. Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

► Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats. Però Jesucrist, després d'ofrir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblatió ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats.

Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el Fill; només ho sap el Pare.»

► Lectura de la profecia de Daniel (Dan 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el gran príncipe que se ocupa de los hijos de tu pueblo; serán tiempos difíciles como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora. Entonces se salvará tu pueblo: todos los que se encuentran inscritos en el libro. Muchos de los que duermen en el polvo de la tierra despertarán: unos para vida eterna, otros para vergüenza e ignominia perpetua. Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, por toda la eternidad.

► Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñará el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 10,11-14.18)

Todo sacerdote ejerce su ministerio diariamente ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo, después de haber ofrecido por los pecados un único sacrificio, está sentado para siempre jamás a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies. Con una sola ofrenda ha perfeccionado definitivamente a los que van siendo santificados. Ahora bien, donde hay perdón, no hay ya ofrenda por los pecados.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «En aquellos días, después de la gran angustia, el sol se oscurecerá, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán.

Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y gloria; enviará a los ángeles y reunirá a sus elegidos de los cuatro vientos, desde el extremo de la tierra hasta el extremo del cielo. Aprended de esta parábola de la higuera: cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros que esto sucede, sabed que él está cerca, a la puerta. En verdad os digo que no pasará esta generación sin que todo suceda. El cielo y la tierra pasarán, pero mis palabras no pasarán. En cuanto al día y la hora, nadie lo conoce, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»